ОТНОСНО СВ. ПРИЧАСТИЕ

1.

   Присъствай колкото е възможно по-често на литургия и по време на извършването и стой в крепка и светла вяра в извършваната тогава Божия жертва. Тайнството на Тялото и Кръвта е Божествена храна за християните и е жертва. **Не всички и невинаги се причастяват по време на литургия, но жертвата се принася от всички и за всички. Затова и всички трябва да участват в нея. А участват с вяра, болезнено съкрушение за греховете, самоунижение и преклонение пред Господа, заколващ се като агне за живота на света.** Дори само живото съзерцание на това тайнство силно съживява и пробужда духа. А вярата и съкрушението винаги донасят очистване на греховете, а нерядко и съкровено докосване на Господа до сърцето на християнина, доставящо му наслада и съживяващо го, като че ли е причастяване в духа.

Подобно докосване е по-сладко от вощен мед и по-укрепяващо от всички укрепващи духовни средства. **Но трябва да помним, че то е изцяло Божи дар. Кога, на кого и как ще го дари – това зависи от Самия Господ.** Християнинът трябва да го приема с благоговение и радост и да тържествува, ако му бъде дадено; но не да се мъчи насила да го получи, не да изобретява способи за това, и даже по-добре да не се доверява на чувството си, дали има такова докосване и дали това, което чувства, е точно такова докосване. Това е с цел избягване на горделивостта и предотвратяване на прелест.

2. **Ако не можеш да бъдеш в храма, не пропускай часа на свещената и Божествената жертва без въздишка и обръщане към Бога**; **ако може, застани на молитва и направи няколко поклона.** Нещо страшно в природата – например гръмотевица, земетресение, буря – кара цялото творение да се разтрепери. **В момента на Божествената жертва в храма се извършва най-страшното, най-великото дело на земята и на небето; но се извършва невидимо, духовно, пред лицето на безпределния Триединен Бог, на светите ангели, на целия сонм на небесната църква, пред окото на вярата на всички подвизаващи се и живеещи на земята – невидимо, но при все това, не по-малко реално. Тъкмо затова вярващият не бива да пропуска тези минути без внимание.** А когато те се помнят, то от самото помнене духът пламва и се издига към Бога, с което и се привлича благодатта.

Ето как дейностите на говеенето могат да се доближат до непрекъснатост, та заедно с вътрешния труд да държат пламъка на ревността и търсещия дух в постоянно напрежение и сила, а с негова помощ да превърнат всички душевно-телесни подвизи в спасителни средства за отглеждане и укрепване на вътрешния ни човек.

Това е общият ред на ръководните правила. Основан върху същността на живота, той е абсолютно необходим за всеки, който търси Господа. Но тук са посочени само принципите, духът и силата на правилата например по отношение на тялото – неугаждане на плътта, във всички функции на тялото; или по отношение на външния бит – отдалечаване от всичко, което е пропито от духа на страстите, обвързване на душата във всичките й сили и постъпване под влиянието на благодатните средства. Това са съществените точки на подвижническата дейност. А що се отнася до прилагането на тези принципи, поради различното състояние на хората, то трябва да бъде разнообразно и в този случай не може да се постанови едно и също правило за различни случаи. Например за излекуване на ума трябва да запечаташ в него Божествените истини, според разбирането на светата Църква. Това може да бъде направено чрез четене, слушане и събеседване и заимстване от Божието слово, от светоотеческото учение, от житията на светиите и от проповеди. Духовният отец вече трябва да прецени, за кого какъв начин е подходящ и как може да го осъществи. Нека всеки да направи това кой както може.

Текстът се публикува със съкращения.

Автор: Св. Теофан Затворник

Източник: Пътят към спасението